

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

REMÉNYTELJES, ÁLDOTT HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt:
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

HAMVAZÓSZERDÁRÓL

Teológiai tanulmányaim során soha, még érintőlegesen sem volt szó erről az ünnepről, egy hétköznapi napról, mely a Húsvét előtti negyven napos böjt kezdetét jelzi.

Afféle katolikus túlbuzgalmi kegyeskedésként kezeltem a hamvazószerdát, csak később olvastam róla a nem protestáns irodalomban.

Atlantában 1997 hamvazószerdáján egy déli áhítaton a Columbia Theological Seminary-ban szembesültem ennek az ünnepnek a komolyságával, az ünnep üzenetének fontosságával. Ott is hamuval keresztet írtak a résztvevők homlokára, megjelölve, figyelmeztetve az embert a halandóságra.

A megszentelt barka hamuja, meg egyéb beszentelések ko-

molyságát vitattam magamban, de jól esett szentelést és áldást kapni, amikor Rómában a falakon kívüli szent Pál apostol templomában a katolikus kolléga nagy ünnepi vonulása során felénk, betévedt turistákhoz is szemvillanásnyira odafordulva szentelt víz permetet szórt és áldást jelzett kézmozdulatával.

Sajnálom, hogy nálunk nincs hamvazószerda. Ez lehetne egy olyan bűnbánati komoly nap, amikor a minden mulandóság fekete bánatának végén felsejlene a húsvéti örök megoldás, az, hogy bár elmúlunk, de el nem veszhetünk. A por felett is, a por rideg látványa ellenére is ott vagyunk a számon tartó és mindent újjáteremteni tudó Isten kezében.

Ez a kéz felemelt már százezerszer, s kiemel, kiment, megment, megszabadít a létezés lezárhatóságából. Magamban szoktam hamvazószerdát „ünnepegni”, barkahamuval való homlokjelölés nélkül is. Ezért.

dr. Kádár Zsolt

TISZTELT OLVASÓ!

Szinte hihetetlen, de az a „világlap”, amit most a kezében tart, immár tizedék éve jelenik meg egy szintisztán civil összefogásnak köszönhetően. A Soli Deo Gloria újság szerkesztői és szerzői kivétel nélkül társadalmi munkában írják az – olykor professzionális sajtóorgánumokkal is vetekedő színvonalú – cikkeket. Az újság megjelenése és terjesztése ugyancsak közösségi szolgálatban valósul meg negyedévről negyedévre.

Itt és most szeretnék köszönetet mondani valamennyi szerzőnek, aki az elmúlt évtizedben klaviatúrát ra-

gadtott, hogy gondolatait megossza az Olvasókkal. Köszönöm a töredlők társadalmi felajánlásban végzett munkáját, az önkéntes terjesztőknek nemkülönben. Kiemelt hálával tartozom azonban nagytiszteletű dr. Bóna Zoltán lelkipásztornak, aki inspiráló erejével és pótolhatatlan munkabíráásával állt élére az eddig megjelent 30 lapszámnak.

Példaértékű szolgálat ez a lap ebben az egyensúlyát veszített, mindent csak a költség-háson elvén mérő világunkban, ahol, mint tudjuk, az idő lett a legnagyobb kincsünk. Ebből a kincsből adták legdrágább óráikat szerző-

társaim, amiért illesse Őket nagybetűs KÖSZÖNET.

Kívánom, hogy velük együtt minden kedves Olvasó egészségben vészelje át ezeket a vészterhes időket, amikor talán minden korábbinál jobban elkél az imádság, s vele együtt a hálaadás. Hála azért, hogy a feltámadás napjához közeledve még mindig élünk, akik pedig már Urunkhoz, Istenünkhöz költöztek, lelkük örök megnyugvásra lelt.

Isten óvja mindannyiunkat, Soli Deo Gloria!

dr. Szilvay Balázs

MAJDNEM MINDENT TUD(HAT)UNK,

a következő tanmese szerint: Indiában a vakok egy csoportja sétája során egy elefánttal találkozott, és ezt az élményüket kompromisszummentes meggyőződéssel erőltették egymásra.

Az egyik vak a lábát fogta meg és így azt mondta, hogy egy elefánt olyan, mint egy oszlop. Aki az ormányát tapogatta, az tiltakozott az előző állítás ellen és egy tömlőhöz hasonlította az elefántot. Aki a fülét fogta, az mindenkivel ellenkezett, mert szerinte az elefánt olyan, mint egy tengeri rája: lapos és lengedező. Mind-egyikük meggyőződéssel képviselte a maga igazát. Nem össze-rakták a tapasztalatukat, hanem győzködték egymást a részigazságukkal, amelyet teljes igazságnak véltek. Ugye, már érezzük, hogy nem az elefántról és nem a vakokról van szó, hanem a látó emberek szűklátóságáról, rosszabb esetben elvakultságáról.

Milyen nagy a világ, milyen összetett a természet és a társadalom, és mi milyen kis szeletét ismerjük ennek! És mégis bátor-kodunk markáns, kategorikus, el-lentmondást nem tűrő nyilatko-zatokat tenni róla. Olykor ezek a nyilatkozataink sem állnak köze-lebb az igazsághoz, mint például az elefántot a tengeri rájához ha-sonlító vak ember igazsága.

De jöhetünk még közelebb. Ahányan vagyunk Dunavarsányban, sőt Dunavarsány ke-resztény közösségeiben, annyi szeletét ismerjük kisebb vagy nagyobb világunknak. A város és a városon belüli közösségek ve-zetői bizonyára majdnem min-dent tudnak szűkebb hazánkról. Akinek kisebb szerep jut, azok annyiival kevesebbet. Mégis raj-takapjuk magunkat, hogy mar-káns és kategorikus mondatokat is szólunk (például lásd néhány facebook bejegyzés egyikét-

másikat), amelyek bizonyára a maguk részszerintiségében, partikularitásában vagy szubjektivi-tásában igazak, de teljességben, komplexitásban, illetve objek-tivitásban sosem azok.

Szóval velünk sincs ez más-ként, mint az indiai vakokkal, ha nincs bennünk az a bölcsesség, alázat és szerénység, amivel vall-juk, hogy csak rész szerint miénk az igazság. (1Kor 13,9)

Visszont az embernek éppen az adja a méltóságát, hogy ez lehet az igazságnak egy nagyon nagy része is. Sőt, a teremtő és teremtés csodájába, például a húsvéti feltámadás titkába is be-tekintést nyerhetünk. Élünk ezzel az emberi, sőt ember feletti kiváltságunkkal, amely nem ke-vesebb annál, mint hogy nem csak az életet legyőző halálról tu-dunk, hanem a halált legyőző fel-támadásról is.

dr. Bóna Zoltán

A 9 ÉVES SZILVAY JULIANNA EZZEL A HÚSVÉTI RAJZÁVAL
KÍVÁN ÁLDOTT ÜNNEPET AZ OLVASÓKNAK!

Szilvay Julianna 3.c

HITTEL AZ ISKOLAPADBA

2020 szeptemberében val-
lást tettem hitemről a kon-
firmáció alkalmával. A
templomban, a járvány miatt va-
lamennyiünk arcán vagy kezé-
ben ott volt az elmaradhatatlan
maszk. A bizonyágtétel közben
oldalra nézve láttam, hogy re-
megve hajtogatják csoporttársai-
m azokat a bizonyos álarcokat,
miközben feleltek az egyszerű-
nek hangzó kérdésekre. Akkor
még nem sejtettem, hogy nem
az lesz az utolsó alkalom,
hogy Istenről kell valla-
nom...

Októberben az egész
iskola készült az írásbeli
felvételre, és mindenki fel-
ajánlotta segítségét annak
felkészítésére. A szünetek-
ben rengeteg diák beszélt
az általa választott iskolák-
ról és a bonyolult egyenle-
tek egyszerű megoldásáról.

Nekem, aki mindig tele vagyok
tervekkel, még ötletem sem volt,
hogy egyáltalán melyik irányba
kéne elindulnom. Rengeteget
bújva az internetet, tájékozódva
egyéb forrásokból, jobbnál jobb
iskolákat keresve töltöttem dél-
utánjaimat. Édesapám felesége
felvetette, hogy mi lenne, ha
beadnám a jelentkezésemet a
Lónyay Utcai Református
Gimnáziumba. Ennél kézen-
fekvőbb ötlet nem is lehetett
volna, ugyanis gimnazista éveit
ő is abban az iskolában töltötte.
Miután túl voltunk az írásbeli
felvételin, kezdődhetek a pa-
pírmunkák. Az osztályfőnök
mindenkinek egyesével állította
sorrendbe a megjelölt iskolákat,

azon belül is a tagozatokat. Ren-
getegszer kellett újra nyomtatni
kisebb-nagyobb bakik miatt,
mire elkészült a hivatalos, töké-
letesen kitöltött nyomtatvány.
Ezután senki nem tudott lesza-
kadni az internetről. Szülő és
gyermek nézte naponta több-
ször, hátha van valami új hír az
iskolák honlapján található ren-
geteg színes, azonban számunk-
ra haszontalan információk kö-
zött elrejtve ezt a mindent

eldőntő mondatot: „...behívjuk
iskolánk szóbeli elbeszélgetésé-
re...”. Aki ezt látta a számára
kedves iskola oldalán, boldogan
mesélte szeretteinek és hálásan
készült fel a tételek alapján. Aki
viszont hiába kereste és nyitotta
meg újra és újra keresőjében,
mégsem találta a neki címzett
örömhírt, az sem csüggedt,
hanem készült abba az iskolába,
ahol szívesen várták, hogy szá-
mot adjon tudásáról. Ezzel az
örömhírral mentem szóbelizni a
Lónyayba.

Előtte való nap elő kellett
készíteni minden papírt, amit
esetlegesen kérhetnek, azonban
a lefontosabb iromány, amit ma-
gammal kellett vinnem, az a lel-

kési ajánlás volt. Ezt Zoli bá-
csinak, egyházunk vezető lelké-
szének jóvoltából tudtam ma-
gammal vinni. Elmentem a
közösségi házba, ahol ezt az
ajánlást egy lezárt borítékban
nyújtották át nekem. Megijed-
tem. Azt hittem, hogy amint
megkapom, elolvashatom, ehe-
lyett egy pecsétrel ellátott, lezárt
borítékot kaptam. Ennek ellené-
re nagyon boldog voltam, hogy
kézhez kaptam ezt a fontos pa-
pírt.

Másnap reggel a re-
formátus iskola kapujában
várakoztam izgatottan.
Beérve az épületbe, mély
levegővételek közepette
mentem fel a negyedik
emeletre. Ezután egy szé-
ken várakoztam remegő
lábakkal, maszkkal az ar-
comon. Ekkor döbbsentem
rá, hogy a helyzet kísérte-
tiesen hasonlít a konfir-

mációra, így mikor szólítottak a
terembe, úgy éreztem, itt az al-
kalom, hogy újra megvalljam a
hitemet.

Nem gondoltam volna, hogy
ennyire kedves és segítőkész lesz
mindenki. A hittanos kérdése-
khez érve láttam, ahogyan fel-
bontják az addig zárt borítékot.
A kérdésekből és az arckifejezé-
sekből ítélve úgy éreztem, nincs
miért aggódnom, legalábbis azt
illetően biztos nem, hogy Zoli
bácsi csupa jó dolgot írt rólam.

Bízom abban, hogy elhiva-
tottságomat érzik, és felvételt
nyernek ebbe a jó nevű gimnázi-
umba, ahol keresztyén hitvallá-
somban is elmélyedhetek.

Szilvay Ágnes

SZEREZD MEG, HOZD HAZA!

Avagy a modern kori peregrináció: amit a dánoktól érdemes eltanultunk

Miért érdemes külföldön tanulni? Mit hozhat haza a diák a külföldön szerzett tapasztalatokból? Lépünk vissza néhány évszázadot ahhoz, hogy a külföldön szerzett tudás értékét ne egy újkori hóbotnak tekintsük.

A XI – XIII. századi történelmünk egyik legérdekesebb színfoltja a peregrinus, vagyis a vándordiákok külföldi egyetemjárása. A peregrináció révén Magyarország és Erdély társadalma bekapcsolódott a nyugat-európai szellemi vérkeringésbe.

Ez a folyamat természetesen nem volt egyoldalú. A kultúrák kölcsönhatásában a magyar szellemiség is gazdagította Nyugat-Európát. Felbecsülhetetlen értékű vándordiákjaink hatása a hazai művelődéstörténeti, társadalomtörténeti, gazdasági, sőt olykor politikai vonatkozásban is. Európa térképére sűrűn rajzolhatjuk be azokat az ősi városokat, ahol diákjaink megfordultak. A tanulók útját patrónusok támogatták, akik között gyakran gondos és előrelátó fejedelmeket is találunk, mint Báthori István, de főleg Bethlen Gábor, akik szívesen alkalmaztak a fejedelmi udvarban tanult embereket.

A 21. században hova és miért mennek külföldre a magyar diákok? A legtöbb tapasztalatom Dániáról van, hiszen 13 éve segíték a diákoknak, hogy elindulhassanak tudást és élményt szerezni a világ legboldogabb országába.

A gyakorlatorientált oktatás mellett sokan kíváncsiak arra, hogy vajon mitől is olyan boldog ez a nemzet – vagy fogalmazhatnánk úgy is, legkevésbé boldogtalan. Az egyik legfőbb tényező, a jóléti állam, mert az csökkenti a bizonytalanságot, a szorongást a lakosság körében.

A jóléti állam nagyon hatékony tud lenni a szélsőséges boldogtalanság csökkentésében. Az általános és ingyenes magas minőségű orvosi ellátás (fogászat nem finanszírozott), az ingyenes és mindenkinek elérhető felsőoktatás és a nagylelkű munkanélküli segélyek sokat segítenek a boldogtalanság csökkentésében. Ugyanakkor a bizalom szintje is igen magas Dániában, a dánok szabadságérzete, a kormányokba vetett bizalom, valamint a jól működő civil társadalom érzete is igen magas.

Mindezek felett azonban én azt gondolom, hogy az oktatásra költeni megéri, mert már az óvodában eldől, hogy a gyerekeink milyen nemzetképet, öntudatot, kreativitást és világlátást szívnak magukba. (GDP arányosan Magyarország évi 5,5, a dánok 7,8 százalékot költenek oktatásra).

És mi az, amit a skandináv gyerekek biztosan kiskortól magukba szívnak? Azt a társadalmi magatartási kódexet, amely meghatározza viselkedésmódjukat és a mindennapi boldogságkeresésüket. A Janteloven így hangzik:

1. Ne gondold, hogy különleges vagy.
2. Ne gondold, hogy egyenrangú lennél velünk.
3. Ne gondold, hogy okosabb vagy, mint mi.
4. Ne is gondoldj arra, hogy jobb lennél nálunk.
5. Ne gondold, hogy többet tudsz, mint mi.
6. Ne gondold, hogy fontosabb vagy, mint mi.
7. Ne gondold, hogy jó vagy bármiben is.
8. Eszedbe ne jusson nevetni rajtunk.
9. Ne gondold, hogy bárki is törődik veled.
10. Ne gondold, hogy bármit is taníthatsz nekünk.

Sokkoló lehet ezt olvasni, de a Janteloven valójában az egyenjogúság társadalmi „alaptörvénye”, ami magyarázatot adhat arra, miért a skandináv népek a világ legboldogabb emberei. Az egyén boldogsága mindig individuális szinten keresendő, ezért mindig magunknál kell kezdeni, mielőtt összehasonlítanánk magunkat a szomszédokkal vagy a kollégáinkkal. Északon az egyenjogúság és a közösség nagyon fontos alapelvek, ami erősen formálta a társadalmi szerkezetet. A felnőtt lakosság 80%-a munkahelye mellett önkéntes tevékenységet végez. Itt nincs elit iskola, kiugróan tehetséges vagy kitérő program a tanulóknak. Ha valaki jobb a másiktól, az azért jobb, mert több munkát

fektetett bele az adott tárgyba, azonfelül pedig kötelessége segíteni annak, aki kevésbé jó. Az oktatás szervezése is különbözik: rengeteg a projektalapú csoportmunka, és itt nincsen kitüntetés a legjobb vagy legrosszabb csoportnak. Van viszont állami támogatás (kb. 250.000 Ft), hogy

18 éves kor felett elköltözzenek otthonról, tanuljanak, és önálló életet kezdjenek.

Hát ezért mennek a diákok 2021-ben Dániába! Hogy ezt az életérzést (a hygge-t) megtapasztalják.

Személy szerint bízom abban, hogy ami jó, követendő

és keresztyéni, azt hazahozzák és beépítik a szűkebb-tágabb környezetükbe Magyarországon is. Mert a peregrináció lényege, hogy a megszerzett tudást hazahozzák. Én pedig azt látom, hogy akinek itthon megvannak a gyökerei, azok hazajönnek.

Szilvia Gabriella

KÖZÖS NYILATKOZATBAN TILTAKOZTAK

a magyarországi protestáns, ortodox és katolikus egyházak valamint két izraelita és egy muszlim vallásfelekezet vezetői. Örültem, mert végre tiltakoztunk a vallási szimbólumokat, szent helyeket, tanításokat és hitgyakorlatokat gyalázó, gúnyoló megszólalások ellen, amelyek olykor közszereplőnek számító emberek szájából is elhangzottak a közelmúltban.

Elgondolkodtam azon, hogy nem lehetett volna e a tiltakozás tartalmában kicsit konkrétabb, mélyebb vagy éppen emelkedettebb, illetve bővebb?! Aztán rájöttem, hogy nem, mert a jelenségek szellemi színvonaltalansága jogi/logikai elmentmondásossága, történelmi és társadalmi viszonyainkba helyezhetetlensége, alkotmányellenessége és sorolhatnánk a negatív jelzőket, még a konkrét esetekre hivatkozást, nem hogy valamiféle tartalmi választ lenne lehetővé, illet nem érdemel meg egyik gyalázkodás, gúnyolódás, markáns/primitív állásfoglalás sem.

A tiltakozás óta azonban mondhatom, hogy töretlenül folytatódnak ezek a bántó meg-

nyilatkozások, ami azt sugallja, hogy mégiscsak valamit kellene tenni, például a helyénvaló önvizsgálat/önkritika jegyében is. Nyilvánvaló, hogy válaszként túl sokat nem mondhatunk ezekre a gyalázkodásokra/oktalan okoskodásokra és kioktatásokra. Viszont ezektől függetlenül ma is szükséges, hogy külön-külön és együtt törekedjünk arra, hogy a keresztyéniségről az emberek egyháztól eltávolodott többségének ne a keresztes hadjárat, a pedofília vagy az állami költségvetésből származó egyházi támogatás jusson eszébe. Hanem inkább azt mondassák, hogy a „szomszédom vagy éppen az gyerekeket is a jó egyházi iskolák készítették föl az életre”, „az én szüleimnek is a jó egyházi otthonok adtak biztos és boldog öregséget”, sőt elsősorban azt, hogy a helyi lelkipásztori beszélgetések és igehirdetések milyen hasznos szempontokra hívják föl az emberek figyelmét a helyénvaló életvezetés terén a 21. században is. Ezek a proaktív, a „társadalmi hasznosságot” eredményező és hirdető, demonstráló igyekezetek talán

tudnának fordítani azon a helyzeten, hogy egyház- és vallásgyalázással ne lehessen Magyarországon sem népszerűséget, sem szimpátiát, sem voksokat szerezni.

Van még egy lehetőség, ami szintén túlmutat a lelkiségen, a hit és egyháziasság eszköztárán, nevezetesen a jogi segítségkérés. A naponta tapasztalt gyalázkodások a szabad vallásgyakorlást nem akadályozzák, de beárnyékolják; továbbá a gyalázkodás, a hitelrontás jogi kategóriák, és ha nehezen is, de lehet jogorvoslatot kérni. Miközben a szeretet és a megbocsátás gyakorlása a krisztusi lét egyik fontos eleme, addig ez nem szolgálhat biztatásul a gyalázkodóknak – Isten és népe is majd megbocsát, mert ez a dolguk. Állampolgári jogon azonban úgy gondolom, kérhetjük az igazságszolgáltatás segítségét, mert bár hála Istennek, Magyarországon szabad vallásgyakorlás van, ami jelentheti a vallástalanság szabadságát is, de nem jelentheti a vallások, vallásosok szabad gyalázását, gúnyolását.

dr. Bóna Zoltán

PRO UNITATE IN CHRISTO

A Dunavarsányi Napló februári számában már hírt adtunk „Egy életút méltó elismerése” címmel dr. Bóna Zoltán kitüntetéséről, nevezetesen arról, hogy a Both Antal Teológiai és Kulturális Alapítvány Pro Unitate in Christo (Krisztusban való egységért) díjjal ismerte el városunk református lelkészének hazai és nemzetközi ökumenikus tevékenységét. Nevezett írásban olvashattunk e tevékenység dunavar-

sányi vonatkozásairól. Az alábbiakban a díj átadásakor elhangzott laudációt olvashatjuk, amely az átadásakor, január 24-én a debreceni Nagytemplomban hangzott el. A díjat dr. Kustár Zoltán, nevezett Alapítvány Kuratóriumának elnöke, a debreceni Református Hittudományi Egyetem professzora és dr. Fekete Károly, a Tisztántúli Református Egyházkerület püspöke adta át.

(dr. Szilvay Balázs)

Kedves Testvéreim a Jézus Krisztusban!

A Both Antal Teológiai és Kulturális Alapítvány kuratóriuma 2018 novemberében alapította meg a Pro Unitate in Christo díjat, melynek elsődleges célja a felekezetközi párbeszéd elősegítése a római katolikus és a református egyházak között. A díj olyan kutatónak, oktatónak, egyházi vezetőnek, példás életű egyháztagnak adományozható, aki új tudományos eredményekkel gazdagította a történelmi felekezetek közötti teológiai dialógust, vagy hosszú időn át, jelentős mértékben járult hozzá az egyházközi kapcsolatok elmélyítéséhez, egymás kölcsönös megismeréséhez és megbecsüléséhez.

2020. szeptember 25-én dr. Fekete Károly püspök úrral közös előterjesztésben javasoltuk az Alapítvány Kuratóriumának, hogy a díj 2020. évi kitüntetettje nagytiszteletű dr. Bóna Zoltán református lelkész, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának volt főtítkára, a Theologiai Szemle szakfolyóirat főszerkesztője legyen. A javaslatot az Alapítvány Kuratóriuma 2020. október 7-i ülésén teljes egyhangúsággal fogadta el.

Dr. Bóna Zoltán 1956-ban született Kiskunlacházán, felekezetiileg vegyes családban. 1981-ben szerzett lelkészi oklevelet a Budapesti Református Teológiai Akadémián. 1981 és 1982 között az Amerikai Egyesült Államokban, Chicagóban a McCormick Teológiai Szemináriumban magiszteri címet, majd 1992-ben az atlantai Columbia Teológiai Szemináriumon teológiai doktori fokozatot (Doctor of Ministry) szerzett.

Dr. Bóna Zoltán 1991 és '98, illetve 2005 és 2012 között töltötte be a Magyarországi Egy-

Fotó: Barcza János

házak Ökumenikus Tanácsának (MEÖT) főtítkári tisztségét. Összesen 12 éven át volt az Európai Egyházak Konferenciája (CEC) „Egyház és Társadalom” Bizottságának tagja. Megelőzően pedig az Európai Ökumenikus Egyház és Társadalom Bizottság elnökségében képviselte a MEÖT-öt. Részt vett az Európai Egyházak Konferenciája nagygyűlésein 1986-tól, valamint a CEC és az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa által közösen szervezett Európai Ökumenikus Nagygyűléseken Graz-ban és Nagyszébenben. Továbbá a nemzetközi szerkesztőbizottság tagjaként dolgozott a nevezett két nagy európai szervezet közös projektumának, a „Charta Oecumenica”-nak megfogalmazásában. E katolikus-protestáns-ortodox közös ökumenikus dokumentum tartalmáról egy esztendőn keresztül rovatot vezetett és maga is publikált a Reformátusok Lapjában.

Dr. Bóna Zoltán, mint a MEÖT főtítkára, kiemelkedő szerepet vállalt az egyetemes imahét hazai előkészítésében, népszerűsítésében. Szolgálati idejére esett a MEÖT átszervezése, amelyben nagy hangsúlyt

kapott a római katolikus egyházzal és az egyházi jellegű társadalmi szervezetekkel való együttműködés. Főtitkársága idején csatlakozott a Tanácshoz a Magyar Pümkösi Egyház, valamint a Magyarországi Anglikán Egyház.

Dr. Bóna Zoltán 1991 óta látja el a Theologiai Szemle főszerkesztői feladatait. E folyóirat kezdetben a hazai protestáns, napjainkra pedig már a katolikus és ortodox írásoknak is kiemelkedő tudományos orgánuma. Az utóbbi két évtizedben a főszerkesztő egyre gyakrabban jelentette meg katolikus szerzők írásait és közölt katolikus teológusok munkáiról méltató recenziót. Ismertette és elemezte a katolikus egyház nyilatkozatait, a Püspöki Konferencia körleveleit. A folyóirat az Eucharisztikus Kongresszus kapcsán 2019-ben és '20-ban kiemelten kezelte az

eucharisztia/úrvacsora témáját. 2015-ben, a lap fennállásának 90. évfordulóján dr. Kránitz Mihály római-katolikus teológus, a Pro Unitate in Christo díj 2019. évi kitüntettje köszöntő írásában a Theologiai Szemlében egyenesen „a keresztény egység magyarországi hajtómotorjának” nevezte – ami mindenekelőtt főszerkesztője, dr. Bóna Zoltán ökumenikus nyitottságának és elkötelezettségének köszönhető.

Dr. Bóna Zoltán megalakulásától tagja az MRE Doktorok Kollégiuma Ökumenikai Szekciójának, majd 2017 óta annak elnöki feladatait is ő látja el. Irányítása alatt a szekció az ökumenika művelésének jelentős hazai protestáns szakmai műhelyévé vált.

Dr. Bóna Zoltán a Károli Gáspár Református Egyetem világi karain diákok százainak adta át a felekezettudományban való jártasságát és széleskörű ökume-

nikus tapasztalatait több, mint egy évtizeden keresztül. Több-ször tartott előadást a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen. Számos szakelőadás és tudományos közlemény szerzője, ökumenikus és felekezettudományi szakmunkák, gyűjteményes kötetek lektora, fordítója, szaknácádója. A fenti tevékenységei alatt 1980 novemberétől feleségével együtt Dunavarsányban – 2016-ig Délegyházán is – lelkész.

Nagytiszteletű Úr!

A Both Antal Teológiai és Kulturális Alapítvány számára nagy öröm és megtiszteltetés, hogy a felajánlott díjat, a „Pro Unitate in Christo” kitüntetést elfogadta. Kérem, fáradjon előre, és a kitüntetést vegye át!

Életére és további ökumenikus pályafutására Isten gazdag áldását kívánom!

CSANÁDI IMRE BIBLIÁJA

Meg kell állapítanom a téma bemutatása előtt, hogy milyen utat tettem meg mostanáig. Ötvenöt éve ismerkedtem meg Csanádi Imrével, és ekkor indult az érdeklődésem a költészete iránt. Török István debreceni rendszeres teológiai professzor hívta fel a figyelmemet az Egy hajdani templomra című költeménye által. Ezután lépésről lépésre haladt előre az ismerkedésünk. Az út nevezetes alkalma, a személyes találkozás Budapesten a Megvető Könyvkiadó hivatalában valósult meg. Vittem magammal az Ötven vers című kötetét Csanádi Imrének, aki a következő módon dedikálta: „Eötvös László hajdúbagosi református lelkésznek, akivel Domby Márton jóvoltából találkoztam most Budapesten, jólesőn értesülve tőle, hogy a hajdani templomra írott soraimnak a Hajdúságban is támadt visszhangja – Csanádi Imre, 1970. szept. 10.”.

A találkozás közel hozott bennünket, ez a dedikációból feltárul. Domby Márton hajdúbagosi lelképásztor elődöm volt, és aki Csokonai Vitéz Mihálynak az életrajzát megírta, amit Csanádi Imre könyvsorozatában kiadta, de arra is fény derült, hogy Károli Gáspár reformátor műve – lényegében bibliafordítása is – kiadásra került a költő híres könyvsorozatában. Ezután tovább mélyült a kapcsolatunk, a Reformátusok Lapja számára interjúban állapodtunk meg, a kérdések is elkészültek. Sajnos közbejött a költő lemondása,

amit levélben közölt velem. Ennek az volt a lényege, amitől félt, hogy az egyház vezetőségét megsértheti a válaszaival, ami reám rossz fényt vethet. Ezt én megértettem, és a lap szerkesztőjével megbeszéltem, hogy a tervezett kérdésekre Csanádi Imre írásaiból idézve válaszolok, és így készítem el az interjút. Ez meg is történt, az írás a lapban megjelent és eljutott az öt világ-részen élő magyar református közösségeihez. Kiemeltem a svájci magyar református közösség kedves levelét, amiben Csanádi bibliás veretű költészetét világtörténeti jelentőségűnek értékelték. Örömmel fogadta a költő, és az egyházi vezetőség sem tartotta elvetendőnek. Ennek bizonyossága, hogy Bartha Tibor püspök a Zsinati tanításában a helyes reformátori – teológiai – döntés alapjaként idézte a költő szavait: „Mégis megtartódat benne becsüld, magyarság...”

Megemlítem még, hogy a Magyarországi Református Egyház megalapította a Doktorok Kollégiumát, és több szekciója között az Irodalmi Nyelvészeti szekciót is létrehozta. A DC vezetősége a szekció megszervezését és vezetését e sorok írójára bízta, aki 15 éven át vezette oly módon, hogy a Doktorok Kollégiuma kutatóprofesszori címmel ismerte el munkáját. Csanádi Imre költői munkájával minden évben foglalkoztunk. Török Rózsa pedagógus és a költő unokahúga, a

szekció munkatársa irodalom-történeti igényű előadásival foglalkozott a nagybátyja életével, munkásságával és bibliakutatásával. Tovább is foglalkoztunk a költővel. Isten gondviselésének tarthatjuk, hogy Csanádi Imre költőnek a Biblia ajándék lett az életében. Református családban élt, bibliás szellemben tanult az elemi, a gimnáziumi, főiskolás korában. Az itt kapott hitismertet természetes kapcsolatba került a szülői örökséget őrző református puritán étellel. A második világháború után a családi házat felújították. Az Előszoba c. versében Csanádi részletesen ír erről. A fiatal költő látja az újult lakást, de gyászolva őrzi a régi otthont. Íme, a költőjének sorai:

*„Gyászolom a dohos nagybibliát,
meg amit – szemén rozszant ókulával,
száját mozgatva,
pörgetve kövér könnyeit –
öregszülénk böngészgetett
ráérős ünnepdelutánjain:
az ódon imádságos könyvet –
Gyászolom a kendercérnával összeöltött
tarka újsághétegeket
az ágy-aljának kincsei között –”*

Csanádi Imre ismerte a Bibliát a református tehetős paraszti családban, tanulmánya során pedig tantárgy volt a Szentírás – ez örökségként szépen áthatja a költő egész munkásságát. Amikor az ő Bibliájáról elmélkedünk, az előbbi szavakat aláhúzva hangsúlyozzuk. A költemény első versszaka az épületleírás, a

földbe ásott oszlopokat vesszőkkel fonták be, és kívül-belül sárral betapasztották, nádtetővel ellátták. Ezt nevezi a költő „sár-alkotmánynak”. Előljáró személy szentelte fel, ez lett a „szentegyház”. Szolgálatá lényegében hasonló lett a gazdagabb eszközökkel épült templomokkal. Az egyszerű templomokba a jobbágyok bocskorban vagy mezítláb jelentek meg német, török sarcokkal megterhelve. Itt hirdette Isten ígését szívesen püspök, esperes vagy szegény prédikátor, és mint szomjas ember, úgy fogadták a gyülekezet tagjai Isten üzenetével az Ő csodálatos „erejét”. Az istentiszteletről, mint „erős tábor” távoztak a hívek, hogy nehézségeiket segíthesse a nyert zsoltáros erő. Emelkedetten, érthetően így szól a költő a harmadik versszakban.

Csanádi Imre költő és Vargha Balázs tanár mindketten bibliakiadók, így közösen tudták,

hogy a reformátorok korában Károli Gáspár és Neliusz Juhász Péter Kálvin Jánossal és munkatársaival közvetlen kapcsolatot tartottak, erről szól a 4. versszak, magyar földön talált lakozásra Kálvin tilalmas tanítása. Helyesen látta, írta meg a költő az 5. versszakban, hogy a tar papok és bálványos templomok Isten ítélete alatt éltek. A 6. versszak őszintén vallja, hogy a tapasztott falu templomok tárgyai voltak minden gonosznak. Ezután hangzik a 7. versszakban:

*„Mégis megtartódat benne becsüld,
magyarság,
ország lappangott itt, mikor nem vala
ország:
ő árváit Isten
vezérelvén hitben,
lett Bástyá és Bátorság.”*

Csanádi Imre költő versének győztes hitvallása, hogy a három részre szakított országot 150

évig oltalmazta, őrizte, megszabadította Isten. Továbbra is kegyelmes Ura maradt bűnbánatban járó egyháza iránt, a mi utóbbi 40 évünkben is. Ezt nem értik az ateista irodalmárok. A két vad pogány között dacolva, helvét tant citáló magára találó egyház, térdet, fejet nem hajtó Isten népe élt, mert a magyar népet megtartó erővel árasztotta el hatalmas Ura.

Csanádi Imre költő szüleinek volt Bibliája, tanulmányai során kezében volt végig, és a pártállam idején Károli Gáspár bibliafordításának szemelvényes formáját adta ki.

Isten megtartó ereje a Biblia által áradt egykor, és árad azóta is. Csanádi Imre Bibliájáról foglalkozva erről szoltunk, ezt ő foglalja össze az Egy hajdani templomra című költeményében, ezt foglaljuk össze és ajánljuk – közléssel – az olvasóknak az alábbiakban:

*„Nádfődeles pajta, sár-alkotmány
lehetett,
mégis szentegyháznak ékesen
neveztetett;
áldott áhitatra
magába fogadta
a kis gyülekezetet.
Taposott jobbágyok, német elől
szököttek,
török sarcát sínylők, e szent helyre
feljöttek;
bocskorban, mezítláb;
szomjúhozva itták
proféták mit hirdettek.
Testben szakadozva, szabadulva
gályákról,
szólt hatalmas szóval toprongyos
predikátor:*

*gátakat sodort már
válaszul a zsoltár,
zúgták mint erős tábor.
Idáig lopózott, itt talált lakozásra
napnyugati Kálvin tilalmas
tanítása;
kert alatt toportyán, harsant égő
portán
tatár ló vonítása.
Dült itt póre átok álnok urakra,
Ántikrisztus-nyája pilises tar
papokra,
aranyozott, fényes,
bálványos-tömjénes
palota-templomokra.
Mi más hajlék volt ez!: puszta négy
fal, tapasztott
tojáshéj, akárki melyet földbe taposhat,*

*hadak tengerében
rút sajka, törékeny,
tárgya minden gonosznak.
Mégis megtartódat benne becsüld,
magyarság,
ország lappangott itt, mikor nem
vala ország:
ő árváit Isten
vezérelvén hitben,
lett Bástyá és Bátorság.
Két vad pogányt melyet zúzott-
facsart mint sajtó,
nép dacolhatott itt, zsidók jajját
sóhajtó,
helvét tant citáló,
magára találó,
térdet-fejet nem hajtó.”*

Ötvös László

AZ OLTÁSI ÚTLEVÉL MARGÓJÁRA

Amikor egy évvel ezelőtt hazai, kontinentális és globális szinten szembesülni kezdtünk azzal, hogy a koronavírus milyen fenyegetést jelent egyéni és közösségi életünkre, azt még nem tudhattuk, hogy mit tartogat számunkra a jövő, de az rövid idő alatt nyilvánvalóvá vált, hogy a pandémia megfékezésében és legyőzésében a vakcinának kiemelt és pótolhatatlan szerepe lesz. Sokszor elhangzott, hogy az a legfontosabb, hogy őszig kezelhető kerek között tartsuk a járványt, hiszen a szakértők prognózisa szerint akkorra várható, hogy elkészül a vírus elleni oltóanyag, megtörténhetnek az engedélyezések és megkezdődhet a lakosság vakcinálása. Abban a félelemmel és kételyekkel teli időszakban azt hittük, hogy ha lesz vakcina, akkor majd egyik napról a másikra legyőzhetővé válik a vírus, és az életünk visszatérhet a régi kerékvágásba. Azt reméltük, hogy a vakcina rendelkezésre állásával végre láthatóvá válik az alagút vége és egy biztatóbb jövőbe vezető út kezdete.

Egy év távlatából már tudjuk, hogy az akkori optimizmusunk nem volt megalapozott. Mostanra be kellett ismernünk, hogy a vakcinák kifejlesztése nemcsak a megoldás reményét hozta el számunkra, hanem további kérdéseket, kételyeket és bizonytalanságokat indukáltak és provokáltak. Sajnos az az illúzió is hamar szertefoszlott, hogy a helyzet súlya majd felül fogja írni a „békeidőkre” jellemző politikai és gazdasági szempontokat és nem-

telen törekvéseket. Ezzel szemben hamar megtapasztaltuk, hogy már jóval az oltóanyagok kifejlesztése előtt egyesek – a legegyszerűbb emberektől kezdve prominens politikai és gazdasági szereplőkig – bármiféle tudományos háttérinformáció vagy tapasztalat nélkül tudni vélték és hangoztatni bátorkodtak, hogy az egyik nemzethez köthető gyógyszergyár vakcinája biztosan hatásos lesz, míg a másik ország oltóanyaga nemcsak hatástalan, de egyenesen életveszélyes lesz. Nem kellett túl sok paranoia és fantázia ahhoz sem, hogy az egyes megnyilvánulások, döntések és engedélyezési eljárások mögötti gazdasági és politikai motivációkat és ok-okozati összefüggéseket felfedezzük. Sajnálatos módon az is nyilvánvalóvá vált, hogy nemcsak a vakcinák hatásossága és a védettség időtartama kérdéses, de az esetleges negatív mellékhatások is további félelemre és óvatosságra adnak okot. Ahogy elérhető távolságba került a tömeges oltások kezdete, rövid időn belül szembesülnie kellett a világnak azzal is, hogy a gyártási kapacitások, logisztikai lehetőségek és humánerőforrás végeessége miatt az oltakozás óriási kihívást fog jelenteni, és megjósolhatatlan ideig el fog húzódni. Mindenek tetejében, amikor már úgy látszott, hogy az oltással kapcsolatos kezdeti problémák mérséklődni kezdtek és egyre gördülékenyebbé váltak a folyamatok – feltételezhetően a különböző mutációk miatt –, ismét rekordközelben jár a pandémia a világ számos pontján, ideértve Hazánkat is.

Ahogy közeledett és megkezdődött a tömeges oltás, a politika különböző szintjein és az közbeszédben egyre gyakrabban visszatérő témává és vita tárgyává vált, hogy vajon kötelező lesz-e a védőoltás, illetve, hogy kapcsolódna-e majd többletjogosultságok az oltáshoz. Egyelőre úgy tűnik, hogy globális egyetértés van abban, hogy a koronavírus elleni védőoltás beadása kizárólag önkéntes alapon történhet. Érthető is, hiszen sem a vírussal, sem pedig az oltóanyagokkal nem rendelkezik a tudomány olyan széleskörű és hosszútávú tapasztalatokon nyugvó ismerettel, ami megalapozhatná az oltás kötelezővé tételét. Megjegyzendő, hogy a védőoltások kötelezővé tétele visszatérő jelleggel adnak okot jogi vitákra, hiszen a kötelezővé tétellel a polgárok egészségügyi önrendelkezési, valamint a beavatkozás visszautasításának joga korlátozásra kerül. Az Alaptörvény értelmében pedig *„Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”* Következtes a joggyakorlat abban, hogy a kötelező védőoltások esetében az önrendelkezési és egyéb személyiségi jogok korlátozása azért nem minősül alkotmányellenesnek, mivel a korlátozást a járványok elkerüléséhez és a polgárok egészségének és életének védelméhez fűződő alkotmányos közérdek indokolja. Alapvető jogok érvényesülésének, illetve alkotmányos érdekek kollíziója,

azaz összeütközése esetén a jogalkalmazásnak az a feladata, hogy eldöntse, hogy az egymással konkuráló jogok és érdekek közül össztársadalmi szempontból melyik élvezzen elsőbbséget. A jelenleg kötelező védőoltások esetében nem okoz komolyabb dilemmát a kérdés eldöntése, mivel a védőoltások biztonságos jellegéhez és az oltással érintett betegségek súlyához képest igen csekély a védőoltások esetleges kockázata. A koronavírus esetében azonban még túl sok a kérdőjel és bizonytalanság ahhoz, hogy a védőoltás kötelezővé tétele mind egészségügyi, mind pedig jogi szempontból megalapozott legyen. Mindazonáltal, ez nem jelenti azt, hogy az idő előrehaladtával nem kerül olyan oltóanyag kifejlesztésre vagy a jelenlegiekről nem alakul ki olyan tapasztalat, amely hosszútávú hatékonysága és biztonsága elérné azt a szintet, ami miatt a kötelező védőoltások sorába felvételre kerüljön.

Miután egyértelművé vált, hogy az oltás kötelezővé tételének jelenleg számos akadálya van, felmerült annak kérdése is, hogy van-e rá jogi lehetőség, illetve társadalmi igény, hogy az oltásban részesülők (vagy egyéb módon védettséget élvezők) és az immunizációval még nem rendelkezők között bármiféle különbségtétel történjen. Tekintettel arra, hogy a jelenlegi helyzetben az oltakozás nemcsak egyéni döntés, hanem korlátozott lehetőség kérdése is, valamint arra, hogy az oltóanyagok hosszútávú kockázatai még senki előtt sem ismertek kellőképpen, az oltásban részesülők bármiféle privilegizálása okkal vetné fel a

kérdést, hogy az oltás valóban önkéntes-e, ahogy a diszkrimináció és az önrendelkezési jog korlátozásának aggályait is. Szintén kételyeket ébreszt az a körülmény is, miszerint nincs egyértelmű szakmai válasz arra a kérdésre, hogy az oltás vagy a természetes immunizáció egyben jelent-e bármiféle garanciát arra, hogy az illető nem képes a fertőzést megkapni és továbbadni. Ennek fényében nemcsak az igazságérzetet, de a józan logikát és észszerűséget is sértheti az ilyen megközelítés. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy a jelenlegi szabályozások az oltottakra ugyan még nem, de a betegségen átesettekre már tartalmazznak előjogot, nevezetesen a külföldről hazaérkezésükkor azok, akik igazoltan fél éven belül kigyógyultak a betegségből, mentesülnek a kötelező karantén alól.

Fontos megjegyezni, hogy e kérdés leginkább abban az időszakban merült fel hazai és európai szinten, amikor úgy tűnt, hogy a polgárok oltakozási hajlandósága igen alacsony, és különböző többletjogosultságok (utazás, koncerten való részvétel stb.) kilátásba helyezésével kívánták az embereket arra motiválni, hogy az oltás lehetőségével éljenek. Az intenzív kommunikációnak, az egyre aggasztóbb híreknek és tapasztalatoknak, és nem utolsósorban a Gondviselésnek köszönhetően Hazánkban és a régióban mára az látszik, hogy nincs szükség az ilyenfajta ösztönzésre. Mindazonáltal tény, hogy az Európai Unió döntéseivel és törekvésekkel összhangban immáron kormányrendelet van hatályban arról, hogy a beoltottak és a betegségen átesettek

úgynevezett védettségi igazolványt kapjanak. Az polgárok bármiféle stigmatizációja – a jószándék ellenére is – okkal válthat ki ellenérzéseket sokakból, és önmagában felveti a kérdést, hogy mi más célja lehet egy ilyen intézkedésnek, mint az, hogy a jövőben bármiféle különbségtétel legyen az igazolvánnyal, azaz a védettséggel rendelkezők és a többi ember között. Ha pedig ilyenről nincs szó, és nem is lesz, akkor pedig aligha lehet értelme annak, hogy az eleve véges kapacitásokat ilyenfajta, jogkövetkezményeket nem eredményező hatósági igazolások elkészítésére áldozzuk fel. Az Európai Bizottság elnökének azon kijelentése, miszerint az EU-s szintű oltásigazolás célja az utazási korlátozások enyhítése, arra enged következtetni, hogy nem zárható ki, hogy az előttünk álló időben azzal kell szembesülnünk, hogy bár az oltakozás szabadsága megmarad, de valamiféle diszkrimináció (akár pozitív, akár negatív) fog érvényesülni az emberek között a védettség alapján. Szintén ebbe az irányba mutat a lapzártá előtt néhány perccel megjelenő hír is, miszerint a magyar és izraeli kormányok vezetői egyeztettek a „zöld” oltási útlevél kölcsönös elfogadásáról.

A járvány kitérése óta a megszokottnál is több kérdéssel, bizonytalansággal és félelemmel szemlélhetjük a világot és tekinthetünk a jövőbe. A kilátástalanságok közepette azonban erőt meríthetünk abból a meggyőződésből, miszerint a Húsvétban kiteljesedett Gondviselés velünk van mindennapon a világ végétéig.

dr. Bóna Balázs

„MÉG VÉN KORBAN IS GYÜMÖLCSÖZNEK” (ZSOLT. 92,15)

Minden életkor-nak megvan-nak a szépségei, felté-ve, ha a pozitív, kellemes, örömdetes eseményeket tudjuk, akarjuk előtérbe helyezni. Természetesen az idősebb kornak is számtalan szépsége adatik. Az elmúlt években két nyugdíjas, egymásra utalt, öregedő ember kapcsolatában kialakult helyzeteket próbáltuk összehangolni szokásainkkal, rigolyáinkkal, igényeinkkel, egymás terhére hordozva. Nyár közepén a Teremtő magához szólította társamat. Hogy ne maradjak egyedül, hozzám költözött leányom családjával, három kicsi unokámmal.

Ezzel gyökeresen átalakultak a körülményeim, berendezkedtem szokásaimon nyikorogva, csikorogva változtatni kellett. Őszintén szólva, nehezen ment nagyon. Imádságaimban sűrűn kértem Isten támogatását, segítségét, de hálát adva, hogy nem kell magányosan, egymagamban élnem. Egy vallási műsor kapcsán megismerhettem azt az üzenetet, ami iránymutatást, támogatást, keretet adott vívódásaimban.

IDŐSEK IMÁJA

Uram, vigyázz reám, hogy öreg koromban is szerethető legyek.

Fékezd meg túlbuzgóságomat, amellyel azt képzelem, hogy nekem mindig mindenre mondanom kell valamit.

Szabadíts meg attól a jóságnak, aki segíteni akarástól, amellyel mindig én akarom elrendezni mások rendezetlen ügyeit.

Ne vegyem zokon, ha az emberek beavatkozásnak nevezik az én segíteni akarásomat.

Taníts meg arra, hogy okos legyek, de ne okoskodó.

Legyek mindig kész a szolgálatra, de a mellőzést is el tudjam fogadni.

Sok bölcsességet halmoztam fel életemben és nagyon sajnálom, hogy ezt talán nem tudom másoknak továbbadni, beletörődöm ebbe Uram.

De úgy megérted azt a kérésemet, hogy legalább néhány barátom maradjon mellettem ezekben az utolsó években.

Taníts meg, hogy tudjak hallgatni a betegségeimről és nehézségeimről. Ezek évről évre növekednek és velük együtt nő bennem a hajlandóság arra, hogy mindig ezekről beszéljek.

Nem merem azt a nagykegyelmű ajándékot kérni Tőled, hogy őszinte együttérzéssel tudjam hallgatni másoknak a betegségekről

szóló folyamatos panaszkodását, de legalább arra adj erőt, hogy türelmesen végig hallgassam őket.

Azt sem merem kérni, hogy halványodó emlékező képességet erősítsd meg olyanná, amilyen régebben volt. Inkább azt kérem, hogy adj nekem több szerénysé-

get és kevesebb magabiztosságot, amikor előfordul, hogy ugyanarra az esetre mások másként emlékeznek, mint én.

Ajándékozzál meg azzal a csodálatos bölcsességgel, amely be-láttatja velem, hogy én is tévedhetek.

Taníts meg arra, hogy az elő-ítéletektől és irigységtől mentesen fel tudjam fedezni az utánam következő nemzedékek igazát, és ajándékozd nekem azt a derűs szabadságot, hogy sok jót tudjak mondani a fiatalokról.

Tölts be úgy a Te szereteted-del, hogy vénségemben is szívósen szóba álljanak velem az emberek. Tudom, hogy nem vagyok szent, de azt is tudom, hogy az öregember örökös zsörtölődése az ördög munkájának a csúcsteljesítménye.

Engedd, hogy Simeonnal együtt mondhassam: „Látták szemeim a Tőled küldött Üdvözítőt”.

És amikor bölcs szereteted úgy látja, hogy eljött elköltözésem ideje, akkor mindörökké öleljen jószágos atyai karod. Ámen.

Batu Emma

ÚJRA CIVIL ÖSSZEFOGÁS A RENDKÍVÜLI HELYZETBEN!

IV. Civil Véradás

SOLI DEO GLORIA Községi Ház

2336 Dunavarsány, Habitat utca 10-12.

2021. március 24-én (szerdán) 11.00 – 15.00 óra között

A koronavírus járványra tekintettel újra fontossá vált a véradás folyamatosságának biztosítása!

További információk az www.ovsz.hu és www.veradas.hu weboldalakon.

Köszönjük, hogy véradásával segít az arra rászorulóknak!

Személyi igazolvány, lakcímkártya és TAJ kártya szükséges a véradáshoz!

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség • Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában • Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu • Facebook: Dunavarsányi Reformátusok

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉS A SOLI DEO GLORIA KÖZÖSSÉG ESEMÉNY-NAPTÁRA

Március 28. 10 óra	Virágvasárnapi istentisztelet, presbiterválasztás	– Ref. templom
Március 29. 7.30 óra	Nagyheti bűnbánati áhítat	– SDG Köz. Ház kápolnája
Március 30. 15 óra	Kézműves családi délután	– SDG Köz. Ház
Március 30. 18 óra	Nagyheti bűnbánati áhítat	– SDG Köz. Ház kápolnája
Március 31. 18 óra	Nagyheti bűnbánati áhítat	– SDG Köz. Ház kápolnája
Április 1. 18 óra	Nagycsütörtöki eucharisztias it. vendégigehirdetővel	– Ref. templom
Április 2. 10 óra	Nagypénteki ünnepi istentisztelet	– Ref. templom
Április 3. 18 óra	Nagyszombati bűnbánati istentisztelet	– Ref. templom
Április 4. 10 óra	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet	– Ref. templom
Április 5. 10 óra	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet	– Ref. templom
Május 1. 10 óra	Civil-közösségi Majális	– Művelődési Ház udvara
Május 2. 10 óra	Anyák napi istentisztelet a hódcserkészekkel	– Ref. templom
Május 13. 18 óra	Áldozócsütörtöki istentisztelet	– Ref. templom
Május 13. 18:30	Konfirmációi vizsga, szeretetvendégség	– Ref. templom
Május 16. 10 óra	Konfirmációi fogadalomtétel, úrvacsora	– Ref. templom
Május 22. 18 óra	Pünkösd bűnbánati istentisztelet	– Ref. templom
Május 23. 10 óra	Pünkösd úrvacsorás istentisztelet	– Ref. templom
Május 24. 10 óra	Pünkösd úrvacsorás istentisztelet	– Ref. templom
Május 30. 10 óra	Szentháromság varsárnapi püspöki istentisztelet	– Ref. templom
Június 16 – június 20.	Napközis építőtábor	– SDG Köz. Ház
Június 24 – 27.	Hódcserkész-tábor	– Berekfürdő
Augusztus 14. 9 óra	Erdélyi Sportnap	– SDG Köz. Ház
Augusztus 19. 18 óra	Bűnbánati istentisztelet	– Ref. templom
Augusztus 20. 10 óra	Újkenyéri, hálaadó istentisztelet	– Ref. templom
Augusztus 29.	Nyitott ház, testvéri találkozó a lacházi Duna parton délegházi templomlátogatással	

A fenti programok természetesen – Deo volente et adiuvante – a járványügyi intézkedések feltételei alatt kerülnek megrendezésre.

A református templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk, s azzal egy időben gyermek-istentiszteletet is.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden hétfőn 7:30-kor 20 perces hétkezdő áhítatot tartunk.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden kedden 17.30-kor bibliaórát tartunk.

A fenti istentiszteletekre, rendezvényekre, programokra minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!

További információ a 06/20 914-3893-as telefonszámon, vagy a dunavarsany.ref@gmail.com e-mail címen és a www.dunavarsanyireformatusok.hu oldalon kapható.

A Soli Deo Gloria Közösségi Ház kolumbáriuma iránt érdeklődni a 06/20 914-3893-as valamint a 06/30 637-8170-es számon lehet.